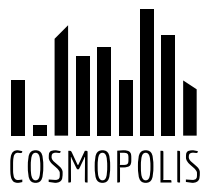

OPIUM A ABSINT

Historická detektivka
plná intrik

LYDIA KANGOVÁ

COSMOPOLIS

OPIUM A ABSINT

Historická detektivka plná intrik

LYDIA KANGOVÁ

Přeložila Lucie Libovická

Text copyright © 2020 by Lydia Kang

All rights reserved.

This edition is made possible under a license arrangement originating
with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration
with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2020

Translation © Lucie Libovická, 2020

Cover design and illustration © Edward Bettison

Amě a Agonovi

Chci, abyste uvěřil...
Uvěřil ve věci, ve které se vzpíráte věřit.
Van Helsing
Bram Stoker, *Dracula*

(Všechny citace v této knize jsou z překladu Tomáše Korbaře.)

PRVNÍ KAPITOLA

Připadám si jako v Jiříkově vidění.

*Zmítají mnou pochybnosti i obavy a napadají mě podivné představy,
které se neodvažuji přiznat ani své duši.*

JONATHAN HARKER

8. června 1899

*Drahá slečno Nellie Blyová,
nejsem si jistá, jak Vás oslovovat. Slečno Blyová, pseudonymem,
pod kterým píšete? Paní Seamanová? Paní Elizabeth Cochran
Seamanová? Paní Blyová?*

Už dost, neměla bych Vás donekonečna obtěžovat dotazy, jak Vás oslovovat.

Píšu Vám, abych Vám sdělila, jak moc se mi líbí Vaše novinové články, přestože v poslední době jsem jich moc nezaznamenala. Obzvláště se mi líbil ten, který jste napsala o slonech. Podle toho, jak si je představuji, hodně páchnou.

Prosím, odepište mi a dejte mi vědět, jestli jsou ošklivě cítit. O tom jste se v tom svém článku nezmínila a já bych to moc ráda věděla. V Lenoxově knihovně tu informaci nemůžu najít.

*Oddaná čtenářka
Slečna Tillie Pembrokeová*

* * *

Je lepší být zbabělec než mrtvola.

Tato věta zněla Tillie Pembrokeové v hlavě k její nelibosti pořád dokola. Dopáleně se ohnala po závoji, který ji šimral na tváři. Dneska se proti ní spiklo snad úplně všechno.

Zbabělec, mrtvola, zbabělec, mrtvola.

„Tillie! Pospěš si, za chvíli odjíždíme!“ zavolala na ni Dorothy Harimanová. Seděla už na koni venku před stájí. Cyindr měla dokonale nasazený a závoj upravený, v týlu se jí zpod klobouku vlnily kaštanově hnědé vlasy. Její klisna v barvě ebenového dřeva se nádherně leskla ve slunečním svitu. Dorothy byla ve všem dokonalá, i v peskování své kamarádky.

Tillie vábila svěží vůně půdy a vlahé zeleně. Tady na Long Islandu nenarušovaly pohled na nebe budovy a špičky kostelních věží. Byl vlhký červnový den a tvořil se opar. Pod klenbou vzrostlých dubů a javorů se jezdci shromažďovali k lovu.

Bude samozřejmě nasedat na koně až jako poslední. Jezdecký úbor jí neseděl, protože svůj vlastní si včera roztrhla a pro dnešek si musela obléct odložený oděv své matky. Těžká vlněná látka ji přímo dusila. Služka jí navíc někam zašantročila oblíbené rukavice z antilopí kůže a sponu na mušelinové vázance měla od posledního pádu z koně trochu zohýbanou.

Jen kousek od ní seděla kočka, která se zabydlela ve stodole, starala se tu o vrh novorozených koťat. Jakmile si všimla, že na ní Tillie prodlévá pohledem, okamžitě popadla jedno kotě do tlamičky a odnášela ho někam stranou, kde bude mít na krmení víc klidu. Jak to, že kočka svým koťatům ostrými zuby neublíží? Jak to, že z ní teče mléko, jen když mají koťata hlad, a necrčí jí pořád z břicha jako voda z konve na zalévání?

Tillie raději zahнала své zvědavé myšlenky. Už jí bylo osmnáct let. Už si nemůže dopřávat luxus dětství, kdy na ni okolí pohlíželo se shovívavostí, už nemůže hloubat nad knihami a donekonečna se vyptávat

zahradníka, kuchařky, své sestry i všech služebných, aby získala odpovědi na otázky, které jí neustále víří v hlavě. Ráda by věděla, jestli jí Nellie Blyová, ta slavná novinářka, odepíše na dopis. Ten problém, jestli sloni zapáchají, jí nešel z hlavy. Nejspíš smrdí jako koně.

„Slečno Mathildo, věnujte prosím pozornost koni, a ne kočce.“

„Ano, Rodericku,“ odpověděla Tillie s povzdechem.

Jejímu podkonímu bylo asi tolik let, kolik by bylo jejímu otci, kdyby byl ještě naživu. Roderick měl zuby zbarvené dohněda od tabáku a byl neustále cítit po starém seně a koňském potu. Povzbudivá vůně.

Chystala se nasednout na Queenie, určitým způsobem zlomyslnou plnokrevnou klisnu, která patřila její sestře. Tillie by se ani nesnilo, že si ji bude moct půjčit, ale matka už na koni nejezdila a tady na Long Islandu platila ustájení jen za dva koně. Tilliin kůň musel zůstat ve stáji, protože mu ošetřovali pohmožděnou nohu, což mohla, ale také nemusela být Tilliina vina.

„Měla byste přestat jezdit na koni, slečno Mathildo,“ pokračoval Roderick. „V této sezoně už jste jednou spadla a na cvičné jízdy jste se tu sotva ukázala.“

„To proto, že si Lucy vždycky vytáhne delší sirku. Má nejlepšího koně a nejlepšího učitele,“ procedila Tillie mezi zuby.

Ale Roderick ji dobře slyšel. „Vždyť vás učím obě!“ ohradil se.

Začervenala se. „Ano, a přesto je mnohem lepší.“

„Protože mě *poslouchá*, slečno Mathildo. Místo aby hodinu civěla na mraveniště.“

Nemusel říkat nic dalšího. Tillie už tak byla z jízdy nervózní, a to ještě ani nevyšla na klisnu. Jenže dneska jet prostě musí. Protože je tu Dorothy a Tillie se doslechla nějaké drby. Dorothy se prý vyjádřila, že „i balvan by jezdil líp než Tillie Pembrokeová.“

Ach, jak by si přála, aby tu s ní teď byla Lucy. Lucy byla o tři roky starší a v jezdeckém kabátku vyhlížela, jako by pro něj byla stvořená, tak jako ostatní jezdcí; to Tillie vypadala spíš jako parodie jezdkyňe.

Byla to právě Lucy, kdo se Tillie zastával a chránil ji před hněvem jejich rodiny, když je Tillie ztrapnila na veřejnosti, třeba když se zeptala majordoma Courtlandových, jak funguje jejich nový záchod, který si dovezli z Francie. Před třemi měsíci se pozvracela před paní Astorovou na sestřině zasnubním večíрку, protože si myslela, že když se nacpe obrovskou porcí dortu, dort vsákne šampaňské jako houba. Lucy všem navykládala, že to byla chyba cukráře – že dort upekli podle nevhodného receptu s velkým množstvím třešní namočených do alkoholu. To všechny upokojilo (s výjimkou cukráře, jemuž Lucy našla nové místo a v doporučení onu událost taktně zamlčela). Rok předtím, na večířku, při kterém byla Tillie uvedena do společnosti, se Tillie vypařila do knihovny, aby si vyhledala původ slova *kopt*, poté co prastrýc použil výraz umouněný od koptu. Pak ji zaujal obrázek kaloně řetízkového a nakonec se plně zabrala do položek začínajících na K. Nebylo to poprvé, co byla zcela pohlcena stránkami *Websterova mezinárodního slovníku*. Lucy opět zasáhla a zmírnila pohoršení tím, že vysvětlila, že její sestra je poněkud skromná a potřebovala čas v ústraní na to, aby se vzpamatovala ze vši pozornosti, kterou jí hosté věnovali.

Lucy, která se pyšnila velkýma hnědýma očima, překrásnými světle zlatými vlasy, které měla ve volných kadeřích sepnuté na temeni hlavy, a labutím krkem, byla dokonalým příkladem ideální ženské krásy. Jako by stála modelem Charlesu Gibsonovi. A k tomu se jí dostalo i dokonalého snoubence, Jamese Cuttera, jehož rodokmen sahal až do Nizozemí sedmnáctého století, podobně jako tomu bylo v případě Pembrokeových. Ve městě, kde si stavěly nevkusná, křiklavá sídla rodiny, jež přišly k penězům teprve nedávno, jako Rockefellerové a Vanderbiltové, a jež nabyly bohatství z ostudných zdrojů, například ze železnice, bude sňatek Lucy Pembrokeové a Jamese Cuttera na dlouhou dobu jedinou událostí svého druhu – a možná že úplně poslední. Bude to, jak si všichni šuškali, největší svatba v New Yorku v novém století.

James se osobně dostavil na hon, ale své budoucí švagrové věnoval jen minimum pozornosti, omezil ji v podstatě jen na letmé zdvořilostní formality. Lucy nebylo dovoleno jet, protože se teprve nedávno zotavila z náporu tyfu. V poslední době často navštěvovala sirotky v nemocnici Foundling Hospital, která se nacházela jen pár ulic od jejich domu na Manhattanu. Laskavá Lucy se odjakživa snažila pomoci lidem, kteří neměli to štěstí, aby byli tak bohatí jako ona.

Tillie jí pak bude o vyjížděce všechno vyprávět, jak báječně hon probíhal. Pováží, že dneska se nenechala ničím rozptýlit.

Roderick jí nastavil ruce a umístil ji do sedla. Zahákla si pravé koleno za fixační roh sedla, usadila druhé koleno pod balanční roh a zasunula levé chodilo do jediného třmenu. Podkoní dotáhl podbřišník, spojnicí bočnic a balanční řemen, ten měl udržet sedlo, aby se nesvěšovalo na levou stranu, která byla více zatížená. Do pravé ruky jí podal bičík.

„Krabici na sendviče máte plnou a je tam taky čtůra s čajem.“

Tillie rozepnula koženou krabici, vytáhla sendvič s plátky sýra a salátem zabalený do plátěného ubrousku a rovnou ho půlku zhltnula.

„Ale ten je na lov, slečno!“

„Ach tak. Promiňte. Mám hlad, když jsem nervózní,“ vysvětlila Tillie a vybraně si otřela ústa kapesníkem. Zbytek sendviče vrátila do krabice.

Pomohlo jí, že se najedla, ale i tak se jí srdce chvělo jako studený kuřecí sulc. Dnes na ni čekalo několik skoků, které vyžadují sebedůvěru. Když Roderick vyváděl Queenie ze stáje, zasypával ji radami:

„Dávejte pozor na králičí nory v severním výběhu. Mějte na paměti, že dáma si musí zachovat chladnou hlavu, až liška vyběhne z úkrytu. Držte se na dohled od psů. A proboha, pokud si nebudete naprosto jistá, že skok zvládnete... *Ne-ská-kej-te*. Je lepší být zbabělec než mrtvola.“

Zbabělec, mrtvola.

Tillie se nadechla tak zhluboka, jak jí to korzet dovoloval, což

bylo asi tolik vzduchu, kolik by se ho vešlo do pouhého šálku. „Jsem připravená.“

Ještě než to dořekla, dala se Queenie do rychlého klusu, chtěla dostihnout skupinku dvanácti jezdců před sebou. Den předtím vytrvale přšelo, z trávníku stoupal teplý, vlhký vzduch, a když se Tillie nadechla, měla jím prosycené plíce. Připadalo jí, že duby a javory kolem stodoly se kroutí a natahují jako drápy k jejich společnosti. Dorothy, která jela s pány, zpomalila koně a společně se zařadily na konec skupiny. Ostatní jezdci v šarlatových jezdeckých sakách zářili v zeleni jako vlčí máky. Tillie se potila v podpaží a dlouhé kalhotky se jí lepily na stehna jako mokrý papír.

„Jdou na pole severně odsud,“ oznámila jí Dorothy.

„Ano.“ Čím míň toho Tillie řekne, tím menší je riziko, že plácne něco nevhodného.

„Moc se těšíme na svatbu tvé sestry. Zbývá už jen měsíc. Vidělas její svatební šaty? Objednala si je z Paříže jako Eleanor Van der Wielová?“ Dorothy se nebezpečně blížila věku, kdy jí hrozil osud staré panny. Kdykoli se mluvilo o svatbě, oči se jí rozšířily lačností. Přestože Dorothyin otec pocházel z prosté rodiny a přišel k penězům v lodní dopravě, Tillie ji měla ráda. Dorothy se přátelila s Tillie, stejně jako s Lucy, zatímco většina ostatních lidí Tillie prostě ignorovala.

„Já... Já nevím.“ Tillie se pracně snažila upravit si sukni, aby se jí neshrnovala do klína. „Jsou ušité z hedvábí. A krajky.“ Mohla by přednášet o vyhynutí korouna bezzubého v roce 1768, ale o krajkách nevěděla zholá nic.

„To jistě, ale z jakého druhu hedvábí? A z jaké krajky?“

„Ehm... Opoždujeme se,“ vyhnula se Tillie odpovědi. Kopla levou botou Queenie do boku a píchla zvíře bičíkem vpravo do slabin. Queenie se po té pobídce dala do trysku.

„Ne! Prrr! Prrr! Queenie, zpomal!“ vykřikovala Tillie, když rychle mījela dva, pak tři, potom pět jezdců. Ti už zpomalovali a řadili se za

sebe, aby postupně přeskočili kamennou zídku na další pole. Tillie zatáhla silněji za otěže, a přitom se jí natrhly rukavice na konečcích prstů. Z pravé ruky jí vypadl bičík. Když teď Queenie cítila tlak jen na levé straně sedla, stočila se náhle doprava, předjela všechny jezdce ve skupině a řítila se ke kamenné překážce.

„Stůj!“ křičela Tillie. James, který jel za ní, na ni volal, aby zpomalila, slyšela i vyděšené hlasy ostatních jezdců. Ale Queenie ještě zrychlila.

Před nimi stála stará, neudržovaná kamenná ohrada. Nebyl čas se stočit. Kůň skočil, ale Tillie mu zapoměla povolit otěže a pevně je držela. Zmatená Queenie skočila příliš nízko. Přední kopyta se jí zabořila do prohlubně v zemi, kterou neviděla přes ostružiní. Tillie vyletěla ze sedla.

Byl to nádherný, nadpřirozený pocit. Uvědomila si, že se odpoutala od koně, a měla dojem, jako by ji země na okamžik uvolnila ze své věčné přitažlivosti.

Tillie se vznesla – a vyděsila se.

Na zem dopadla nejdřív levým ramenem. Ozvalo se slyšitelné křupnutí a projela jí tak silná bolest, že se jí před očima udělalo bílo. Pak pevně zařala čelist, když narazila spánkem na tlustou větev.

Čekala, až se svět přestane točit a ustanou barevné mžitky a bolest, ale to se nestalo. Dlouhá sukň se jí zachytila za Queeniino sedlo a kůň ji táhl jako panenku z hadrů dalších dobře pět metrů. Slyšela pronikavé výkřiky – „Milostivý bože!“ – „Slečno Mathildo!“ – „Popadni ty otěže, Jamesi!“ –, až se sukň konečně uvolnila. Jako rozmazaná šmouha míhající se koňských nohou odběhla Queenie pryč, patrně pohoršená, nejspíš zpět do stáje ke svému podkonímu. Svět sebou milostivě přestal házet a mlátit do Tillie jako boxer.

Zvonilo jí v uších, ale neznělo to jako zvony, spíš jako syčení starých pouličních plynových lamp. Bolest jí vystřelovala do každičké části těla – do hlavy, zápěstí, do zad. Ale bolest v klíční kosti přehlušila

všechno ostatní. Tillie dosud netušila, že jí ta kost může skřípat až v hlavě.

Matně slyšela, jak poblíž šustí listí pod něčími botami, koně funěli a odfrkovali své pohrdavé komentáře.

„Tillie! Drahá Tillie! Můžeš mluvit?“ To na ni promluvila otřeseným hlasem Dorothy.

Tillie cítila, že se její tváře dotýká ruka v rukavici. Otevřela jedno oko a spatřila nejprve Dorothyinu sukni, pak ruku a několik tváří, jež na ni s úzkostí hleděly. James ji opatrně zvedal, pomáhal mu Alistair Sutton a jeho méně pohledný bratr, ten, jehož obličej jí připomínal krocana.

„Můžete hýbat rukama a nohama?“ staral se James. Zdálo se, že je dopálený.

Bolest po prvním vzepětí ještě zesílila a byla teď téměř nesnesitelná. Tillie se zkusila pohnout a vykřikla.

„Nemůžu hýbat levou rukou,“ zasténala a zalapala po dechu.

Muži podrážděně odfrkli. „Nenamáhejte se. Odvezeme vás domů,“ navrhl James. Na ostře řezané tváři se mu perlil pot, což znamenalo, že situace musela být horší, než si uvědomovala. Cutterovi se přece ve společnosti nepotí, to nakazovala společenská pravidla. „Vaše sestra se na mě bude hrozně zlobit za to, že jsem na vás nedohlédl, Mathildo.“

Tillie, chtěla mu říct. Říkejte mi Tillie. Ani za normálních okolností nenacházela odvahu se domáhat, aby ji oslovoval jménem, které měla radši.

Jejího zraněného ramena se dotkla něčí ruka a zlomené části klíční kosti o sebe zavržaly. Vykřikla bolestí.

„Dojděte pro laudanum,“ naléhala Dorothy na podkoního. Zatímco jí pánové odnášeli, dámy jely na koni napřed. Kdyby jí tak uvolnili korzet! Snadněji by se jí dýchalo. Opakovaně ztrácela vědomí, nabývala ho jen, když jí někdo neopatrně strčil do ramene a krutá bolest ji probrala do dalšího utrpení.

Vysadili ji do kočáru. Dorothy a její věčně přítomná společnice Hazel Dreyerová se jí usadily po boku. Někdo přiložil Tillie ke rtům vinnou sklenku.

„To je laudanum,“ vysvětlil Roderick, když zahlédl Dorothyin távavý pohled. „Tinktura z opia. Dost na to, aby snesla cestu domů.“ Tillie vypila sklenici do dna, dostala náhle žízeň. Tekutina byla hořká a dráždila ji ke kašli. Naštěstí ujeli sotva půl kilometru, a bolest v rameni trochu polevila, cítila se také ospalá. Dorothy a Hazel si o ni dělaly starosti, dokud na ni nepadla dřímota přerušovaná pocitem na zvracení.

V jednu chvíli slyšela ve snu – nebo to byla zrovna vzhůru? – Dorothy, jak popuzeně vydechla nosem a zašeptala: „Ona je vážně totální pohroma. Tohle ji určitě připraví o společenské události na celý měsíc.“

Tillie zamumlala: „Pohroma.“ Ráda by věděla, jaký je původ toho slova. Mělo snad něco společného s bouří? Možná existuje i pobleska. „Po... bleska,“ zamumlala.

„Potřebuje víc laudana,“ reagovala Dorothy a dala jí znovu napít vína s léčivou tinkturou. Tillie si vzpomněla, že ji Lucy nabádala, aby říkala, co si myslí. Byl téměř konec století. Dáma smí v určitých situacích projevit svůj názor. Existovaly ženy lékařky, ženy novinářky. Dokonce i v jejich společnosti mohla mít žena silný hlas. Jen se podívejte na paní Astorovou.

„Chtěla bych něecco říct,“ ozvala se Tillie. Slepě mrkala a pokusila se posadit. Cukla sebou, neboť jí tělem projela palčivá bolest. „Chci udělat... prrrro... prohlášení.“

„Jaké prohlášení, Tillie, drahoušku?“ Dorothy se k ní naklonila blíž, patrně doufala, že se dozví nějaký skandální drb nebo stížnost na její zcela dokonalou sestru, jejímž osudem, jak už to tak vypadalo, bylo mít dokonalé manželství, svatozář a pohybovat se v nejlepších salonech nadcházejícího desetiletí.

„Měla jsem... si vybrat zbabělost,“ zasténala Tillie. Pak vyzvracela před chvílí snědený sendvič Dorothy do klína a ztratila vědomí.

* * *

Vzbudila se bolestí.

Levou ruku měla Tillie připoutanou k hrudníku. Byla přikrytá nadýchanými přikrývkami, které jí bránily v pohybu, a bylo jí horko k nesnesení. Ústa měla sušší než spálený toust a v nich příšernou pachut – připomínalo jí to smradlavou stoku na ulici Canal Street. Zaslechla, jak si někde poblíž šeptají ženské hlasy. Lucy jí byla vždycky po boku. Když dostala spalničky a plané neštovice, když ji zachvátila horečka a chřipka – Lucy byla při ní. Četla jí ze slovníku, aby ji utěšila. Matka ani služebné se vůbec neobtěžovaly přijít, když se v nemoci snažila někoho přivolat zvonečkem u postele. Vždycky si přála, aby s ní byla její sestra.

„Lucy,“ zamumlala.

„Můžu vám něco donést, slečno Tillie?“

To nebyl Lucyin hlas. To nebyla Lucyina slova. Tillie otevřela oči, stálo jí to hodně úsilí. Ospalky jí slepily víčka. Viděla rozmazaně, ale vedle postele rozeznala postavu s oranžovými vlasy. Skláněla se nad ní.

„To jsem já, slečno Tillie. Jsem vaše Ada.“

Její služka. Ta se o ni sice postará, zajistí jí pohodlí, ale není to její sestra. Ada jí urovnávala prostěradla a přikrývky, ústa pod nosíkem jak bambulka roztažená do úsměvu.

„Kde je Lucy?“

„Teď se nestarejte o sestru. Máte bolesti? Sednete si a sníte trochu ovesné kaše? Nebo toust? Mám pro vás taky trochu hovězího bujonu, kdybyste na něj měla chuť. Doktor říká, že musíte něco sníst.“ Ada poodešla ke stolku v nohách postele se čtyřmi sloupky. Stálo na něm

několik hnědých lahviček a broušené skleničky, mísa, džbán s lavorem – taková ta staromódní souprava, kterou už teď nepoužívali, když měli doopravdickou koupelnu – a stoh měkkých bílých ručníků. Byl na něm i malý podnos s toustem, šálkem bujonu a miskou ovesné kaše se smetanou. Ada vzala sklenici, nasypala do ní polévkovou lžici cukru a přidala do ní několik kapek hnědé tekutiny. Nabíraný čepec měla neposkvrněný, zástěru dokonale vyžehlenou a mile se na Tillie usmívala. Ale ruka, ve které držela lék, se jí třásla. Hnědá tekutina se na konci kapátka chvěla, jedna kapka ukápla na ubrousek pod skleničkou a vsákla do něj jako mokré bláto do čisté spodničky.

„Kde je Lucy?“ opakovala Tillie.

„Vypijte to a já vám pak přivedu maminku. Ale předtím se mnou půjdete do koupelny a umyjete se a upravíte.“

„Ale Lucy...“

„To vám řekne maminka, kde je Lucy,“ trvala na svém Ada.

Bolest se už nedala snést, tak se Tillie podřídila. Vypila doušek, byl hořký, cukr nepřekryl chuť opia. Pak ji Ada dovedla do místnosti hned vedle jejího pokoje, kde si ulevila a nechala služku, aby jí omyla nateklá víčka a opláchla obličej. Teprve když byla Tillie zpátky v posteli a měla v žaludku půlku toustu, zašla Ada pro matku.

Když se matka dostavila, Tillie už byla vlivem léku jako mátoha. Victoria Pembrokeová vstoupila, zarazila se a povzddechla si. Vypadala zklamaná, že je Tillie vzhůru. Matka měla na šedivějících vlasech nasazený čepec, zdobený jemnou pařížskou krajkou, a zpod kadeří Tillie probodával pohled tmavomodrých očí. Otec měl oči temně hnědé, skoro černé, což možná zdědil po svých, jak šla fáma, čínských předcích. Nyní již byl víc než deset let mrtvý, a tak se Tillie domnívala, že se už nikdy nedozví, jestli je na těch zvěstech něco pravdy – matka okamžitě měnila téma, kdykoli se na to Tillie zeptala. A Tillie by daleko radši požádala lva, aby přestal požírat zdechlou gazelu, než by položila otázku o otcově původu babičce.